

เปรียบเทียบผลการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล กับการจัดการเรียน
การสอนแบบ 5 ขั้น ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเลิร์ฟลูกมืองล่าง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนางรอง

The Comparison of Teaching Model between CIPPA Model and Five
STEPS for Learning Management by Using the Upper-Hand Serving Skill
in Volleyball for Mathayom 3's students of Nangrong School

บาล ชะไรร่มย์¹ โกลัญญา บุญเย็น² ชุลิวัน จันท์ที่³ บุษกร พิมเสน⁴ วิภา ปล้มกมล⁵
ศศิธร กลางโยธี⁶ สรวารุท ทศนาวิวัฒน์⁷ นพดล อัมมสุต⁸ อมรเทพ วันดี⁹

^{1,2,3,4,5,6,7,8,9}สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
amorntheap.wa@bru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้น และการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดลเพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาการปฏิบัติทักษะการเลิร์ฟลูกมืองล่างในกีฬาวอลเลย์บอล โดยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบ ซึ่งพัฒนาขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้นไปตรวจสอบค่าความตรงโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าเท่ากับ 1.00 จากนั้น ทำการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนางรอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 20 คน ซึ่งได้มาจากแบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และกำหนดให้แต่ละห้องเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การจับสลากซึ่งกลุ่มทดลองคือ นักเรียนชั้น ม. 3/11 ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดลกลุ่มควบคุมคือ นักเรียนชั้น ม. 3/10 ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้น ทำการทดลอง 1 วันต่อสัปดาห์ วันละ 50 นาที เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ค่าสถิติด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองกลุ่มวัดสองครั้ง (The Pretest-Posttest Design With Nonequivalent Groups) วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มด้วยค่าสถิติ (t-test independent)

ผลการศึกษาพบว่า หลังการฝึก กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้น ซึ่งสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 รูปแบบสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการที่ดี จึงนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเนื้อหาอื่น ๆ ได้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน, การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล, การจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้น, การบูรณาการ, ทักษะการเสิร์ฟลูกมือล่างในกีฬา วอลเลย์บอล

Abstract

This study was a kind of experimental research, and aimed to investigate the achievement of using the upper-hand skill in playing volleyball and to compare the result between two teaching models: CIPPA, and the Five-Steps. The development of lesson plans of both models was done by reviewing the literature with the validity and reliability measurement from the Index of Consistency (IOC) checklist by the four experts' agreement at 1.00. 40 students were used as sampling in teaching and learning instruction in second semester, academic year 2018. The students were Grade 9 (M.3) from Nangrong School under The Secondary Educational Service Area Office 32. There were two classrooms divided into two groups that are the experimental group and control group with 20 students each from simple random sampling. The class of experimental group (M.3/11) was instructed by CIPPA model. The class of control group (M.3/10), on the other hand, was managed by Five-Step model. The experimental time lasted 50 minutes each day for two weeks (once a week). The students were given pre-test and post-test before the experiment. The pretest and posttest design with nonequivalent groups were used as the instruments, and statistic analysis method used to analyze the differences of the averages among the groups with t-test independent.

The finding showed that the experimental group instructed by CIPPA model was not significantly different from those who instructed by Five-Step model at .05. This study could be concluded that the two types of teaching and learning can encourage students to learn and develop better. It was used in teaching activities in other contents.

Keywords : teaching models, teaching models: CIPPA, teaching models the Five-Steps, integration, the Upper-Hand Serving Skill in Volleyball

1. บทนำ

ปัจจุบันกีฬาโอลิมปิกเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งจะได้เห็นได้จากการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เช่น กีฬาซีเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาโอลิมปิกเกมส์ และวอลเลย์บอลชิงแชมป์โลก (วิโรจน์ มุทกันต์, 2535) ซึ่งจะเห็นว่าการแข่งขันดังกล่าวได้มุ่งเน้นให้เกิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยกีฬาโอลิมปิกได้รับการบรรจุเป็นวิชาเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งการเล่นกีฬาโอลิมปิกมีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการเล่นหลายทักษะ ประกอบด้วย การอันเดอร์ การเล่นเกมมือบน การตบ การเสิร์ฟ และการสกัดกั้น ซึ่งในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก การเล่นเกมต้องให้ทักษะการเสิร์ฟเป็นลำดับแรก เพื่อสร้างโอกาสให้ทีมได้คะแนน ทักษะการเสิร์ฟจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก การเสิร์ฟลูกบอล เป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการเล่นทีม การเสิร์ฟเป็นการเริ่มเล่นในทุกคะแนน เพื่อให้ลูกบอลข้ามตาข่ายไปยังฝั่งตรงข้าม และมีความสำคัญของการเปิดเกมรุกเพื่อทำคะแนนให้กับทีม ทีมใดมีความสามารถในการเสิร์ฟลูกบอล เช่น ลูกบอลเคลื่อนที่มาด้วยความเร็วแรงมีความแม่นยำ หรือสามารถบังคับลูกบอลให้ไปในทิศทางใดหรือจุดใดก็ได้ในทีมตรงข้ามก็ย่อมได้เปรียบฝ่ายตรงข้ามเสมอ (อภิศักดิ์ ช่างสุข, 2548)

การเรียนการสอนรายวิชาพลศึกษาใช้การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ 5 ขั้น ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป ยังมีจุดบกพร่องที่เป็นปัญหา จากการที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจปัญหาการจัดการเรียนการสอนจากครูที่สอนในวิชาพลศึกษา ในวิชาวอลเลย์บอลพบว่า มีนักเรียนบางคนที่ยังมีปัญหาในการปฏิบัติทักษะกีฬาโอลิมปิก ในการจัดการเรียนการสอนต่างมุ่งเน้นพัฒนานักเรียนที่ไม่สามารถปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานในกีฬาโอลิมปิกได้ ซึ่งทักษะพื้นฐานที่ผู้วิจัยจะนำมาแก้ปัญหาคือทักษะการเสิร์ฟลูกบอลที่ไม่ได้ของนักเรียนบางคน ซึ่งผู้วิจัยมองว่าปัญหานี้ควรได้รับการแก้ไข หากไม่พัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกบอลของนักเรียนก็จะเป็นปัญหาในการฝึกทักษะอื่นต่อไป และยังส่งผลไปยังการจัดการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานกีฬาโอลิมปิกอีกด้วย

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอน มีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน ทั้งขั้นตอนการจัดกิจกรรมและจุดเด่นของแต่ละรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบต่างก็ช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ และรูปแบบที่มีจุดเด่นที่มีความน่าสนใจ ในการที่จะนำมาทดลองใช้จัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหา คือรูปแบบชิปปาโมเดล (ทิศนา แชนมณี, 2545) ซึ่งจุดเด่นของรูปแบบนี้คือการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งรูปแบบนี้มีความแตกต่างกับรูปแบบที่ สาระพลศึกษาใช้คือรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ขั้นตอน ที่เน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (สุพรรณิ พันธุ์สมศรี, 2556) ซึ่งอาจทำให้มีนักเรียนบางคนไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยจึงนำ การจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดลมาบูรณาการเพื่อใช้ในรายวิชาพลศึกษา ซึ่งหลักของชิปปา โมเดล คือการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Construct) การให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction) การให้ผู้เรียนมี

บทบาท มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ (Participation) การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการควบคู่ไปกับผลงาน (Process) การให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ (Application) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างได้ (ทศนา แชมมณี, 2545)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาความแตกต่างของการสอน 5 ชั้น และการสอนโดยบูรณาการกับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดลของนักเรียน เพื่อพัฒนาการเลี้ยวฟลูกมืองล่างให้ข้ามตาข่าย เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาบอลให้สามารถต่อยอดและนำไปใช้ในการเล่นเป็นทีมหรือในการทำการแข่งขันได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล และการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาการปฏิบัติ ทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างในกีฬาบอล จากการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล กับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น

3. สมมติฐานของการวิจัย

ผลการปฏิบัติทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างในกีฬาบอล จากการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล กับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้นมีความแตกต่างกัน

4. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แบบบันทึกข้อมูลสุขภาพทั่วไป

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

4.2.1 แผนการเรียนรู้ในรูปแบบชิปปา โมเดล เรื่อง ทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างในกีฬาบอล

4.2.2 แผนการเรียนรู้ในรูปแบบ 5 ชั้น เรื่องทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างในกีฬาบอล

4.3 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

แบบทดสอบทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่าง (ก่อนเรียนและหลังเรียน)

5. วิธีการดำเนินการวิจัย

เปรียบเทียบผลการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล กับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเลี้ยวฟลูกมืองล่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนางรอง รายละเอียดมีดังนี้

5.1 ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดและทำการสุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ได้แก่ กลุ่มการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น และกลุ่มการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล

5.2 ทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่าง ก่อนการทดลอง ดังนี้

แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่างให้ลงในบริเวณสนามตามจำนวนที่กำหนด โดยดูท่าทางการเล็ร์ฟซึ่งประกอบด้วย ตำแหน่งการยืน การโยนลูกบอล การเหวี่ยงแขน และจุดที่มีมือกระทบลูกบอล ประกอบกับจำนวนลูกที่ลงในบริเวณสนาม ทำการทดสอบโดยให้เล็ร์ฟคนละ 15 ลูก เกณฑ์การให้คะแนน ทำทางการเล็ร์ฟ 5 คะแนน จำนวนลูกที่เล็ร์ฟได้ต่อเนื่อง 15 ลูก ลูกละ 1 คะแนน รวมทั้งหมด 20 คะแนน

5.3 จัดการเรียนการสอนทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่าง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1) กลุ่มที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล ครั้งละ 50 นาที อบอุ่นร่างกาย 5 นาที และผ่อนคลายร่างกาย 5 นาที 1 ครั้งต่อสัปดาห์ จำนวน 2 สัปดาห์

2) กลุ่มที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น ครั้งละ 50 นาที อบอุ่นร่างกาย 5 นาที และผ่อนคลายร่างกาย 5 นาที 1 ครั้งต่อสัปดาห์ จำนวน 2 สัปดาห์

5.4 ทดสอบหลังการฝึกในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่าง ดังนี้

แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบทักษะการเล็ร์ฟลูกมื่อล่างให้ลงในบริเวณสนามตามจำนวน ที่กำหนด โดยดูท่าทางการเล็ร์ฟซึ่งประกอบด้วย ตำแหน่งการยืน การโยนลูกบอล การเหวี่ยงแขน และจุดที่มีมือกระทบลูกบอล ประกอบกับจำนวนลูกที่ลงในบริเวณสนาม ทำการทดสอบโดยให้เล็ร์ฟคนละ 15 ลูก เกณฑ์การให้คะแนน ทำทางการเล็ร์ฟ 5 คะแนน จำนวนลูกที่เล็ร์ฟได้ต่อเนื่อง 15 ลูก ลูกละ 1 คะแนน รวมทั้งหมด 20 คะแนน

5.5 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนการฝึก และหลังการฝึกภายในกลุ่ม และหลังการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

6. ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ

ข้อมูลทั่วไป		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	7	35	10	50
	หญิง	13	65	10	50
	รวม	20	100	20	100

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป		กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
อายุ (ปี)	14	11	55	14	70
	15	9	45	6	30
	รวม	20	100	20	100

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ กลุ่มทดลองเป็นเพศชายร้อยละ 35 เป็นเพศหญิงร้อยละ 65 และอายุของกลุ่มทดลอง มีอายุ 14 ปี ร้อยละ 55 และมีอายุ 15 ปี ร้อยละ 45

กลุ่มควบคุมเป็นเพศชายเท่าๆ กับเพศหญิง คือเป็นเพศชายร้อยละ 50 เป็นเพศหญิงร้อยละ 50 และอายุของกลุ่มควบคุม มีอายุ 14 ปี ร้อยละ 70 และมีอายุ 15 ปี ร้อยละ 30

ตารางที่ 2 ข้อมูลทางสรีรวิทยาพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ น้ำหนัก ส่วนสูง

ตัวแปร	กลุ่มทดลอง (n = 20)		กลุ่มควบคุม (n = 20)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
น้ำหนัก (กิโลกรัม)	55.20	13.03	55.70	9.64
ส่วนสูง (เซนติเมตร)	163.70	8.29	163.70	7.44

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลอง มีน้ำหนักเฉลี่ย 55.20 13.03 กิโลกรัม และมีส่วนสูงเฉลี่ย 163.70 8.29 และนักเรียนในกลุ่มควบคุม มีน้ำหนักเฉลี่ย 55.70 9.64 กิโลกรัม และมีส่วนสูงเฉลี่ย 163.70 7.44

ตารางที่ 3 การทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) ของข้อมูลแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม Pre-test และ Post-test วิธีของ Shapiro-Wilk ในกลุ่มทดลอง

แบบทดสอบ	ก่อนการฝึก		Sig.	หลังการฝึก		Sig.
	\bar{X}	S.D.		\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม	3.75	1.74	.37	16.50	2.16	.47

*p-value .05

จากตารางที่ 3 พบว่าแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนาม ในการฝึกและหลังการฝึกของกลุ่มทดลอง ข้อมูลไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นข้อมูลจึงมีการแจกแจงแบบปกติ

ตารางที่ 4 การทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) ของข้อมูลแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนาม Pre-test และ Post-test วิธี ของ Shapiro - Wilk ในกลุ่มควบคุม

แบบทดสอบ	ก่อนการฝึก		Sig.	หลังการฝึก		Sig.
	\bar{X}	S.D.		\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนาม	4.25	1.37	.21	16.00	2.03	.42

*p-value .05

จากตารางที่ 4 พบว่าแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนาม ในการฝึกและหลังการฝึกของกลุ่มควบคุม ข้อมูลไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นข้อมูลจึงมีการแจกแจงแบบปกติ

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความแตกต่างในผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนามระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึก โดยการทดสอบค่า t (dependent t-test) ในกลุ่มทดลอง

แบบทดสอบ	ก่อนการฝึก		หลังการฝึก		Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนาม	3.75	1.74	16.50	2.16	.00*

*p-value .05

จากตารางที่ 5 พบว่าผลการทดสอบค่า t (dependent t-test) ระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึก ในกลุ่มทดลองผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลาสมาให้ลงในบริเวณสนามมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบความแตกต่างในผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึก โดยการทดสอบค่า t (dependent t-test) ในกลุ่มควบคุม

แบบทดสอบ	ก่อนการฝึก		หลังการฝึก		Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม	4.25	1.37	16.00	2.03	.00*

*p-value .05

จากตารางที่ 6 พบว่าผลการทดสอบค่า t (dependent t-test) ระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึก ในกลุ่มควบคุม ผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบความแตกต่างในผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่า t (independent t-test) ในก่อนการฝึก

แบบทดสอบ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม	3.75	1.74	4.25	1.37	.32

*p-value .05

จากตารางที่ 7 พบว่าผลการทดสอบค่า t (independent t-test) ก่อนการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบความแตกต่างในผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่า t (independent t-test) ในหลังการฝึก

แบบทดสอบ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		Sig.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนาม	16.50	2.16	16.00	2.03	.46

*p-value .05

จากตารางที่ 8 พบว่าผลการทดสอบค่า t (independent t -test) หลังการฝึกระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลของแบบทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่าง ให้ลงในบริเวณสนามไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. อภิปรายผล

1. การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนการฝึก และหลังจากการฝึก ภายในแต่ละกลุ่มของการฝึกในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังจากทีกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล มีการเพิ่มขึ้นในการทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่างให้ลงในบริเวณสนาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าเมื่อจัดการเรียนการสอนผ่านไป 2 สัปดาห์ ในการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล ส่งผลทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่างดีขึ้น เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการศึกษาได้ด้วยตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ช่วยให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์ สิ่งทีครูสอน และสามารถปฏิบัติออกมาได้อย่างถูกต้อง จากผลการทดลองในกลุ่มที่ 2 ทีได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น มีการเพิ่มขึ้นในการทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่างให้ลงในบริเวณสนาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่าเมื่อจัดการเรียนการสอนผ่านไป 2 สัปดาห์ ในการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น ส่งผลทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่างขึ้น เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด และมีการเชื่อมโยงขั้นตอนแต่ละขั้น ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2. การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหลังจากการฝึก ระหว่างกลุ่มทีได้รับการจัดการเรียน การสอนแบบชิปปา โมเดล และกลุ่มทีได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น หลังจากทีกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการจัดการเรียนการสอน ผ่านไป 2 สัปดาห์ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในการทดสอบทักษะการเลี้ยวพลูกมือล่างให้ลงในบริเวณสนาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 รูปแบบ เป็นกระบวนการทีมีการเชื่อมโยงขั้นตอนแต่ละขั้นในขณะสอน ผู้เรียนได้ปฏิบัติและวิเคราะห์ความถูกต้องได้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วย จึงส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทีดี

8. สรุปผลการวิจัย

กลุ่มทดลองทีได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา โมเดล ไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม ทีได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบ 5 ชั้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 รูปแบบ สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทีดี จึงนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเนื้อหาอื่น ๆ ได้

9. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. ครูผู้สอนควรเตรียมเนื้อหาและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้พร้อม ก่อนที่จะดำเนินการสอน เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน เป็นไปตามลำดับขั้นตอน และบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละรูปแบบ ควรจัดกิจกรรมให้ครบทุกขั้นตอน เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เกิดประโยชน์สูงสุด

3. การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบชิปปา โมเดล เป็นทางเลือกในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้ และควรศึกษาการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นๆด้วย เนื่องจากแต่ละรูปแบบมีจุดเด่นที่แตกต่างกัน และเพื่อให้เกิดวิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายและทันสมัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา โมเดล ควรจะใช้ในการวิจัยในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

2. ควรศึกษาการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นๆ ที่ใช้กับวิชาสุขศึกษา และพลศึกษา เพื่อศึกษาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และทันสมัยที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ทิตนา แคมมณี. (2544). “การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง : โมเดลชิปปา,” ใน *ประมวลบทความเพื่อการเรียนรู้สำหรับครูยุคปฏิรูปการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. หน้า 37-39. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). *หลักและการสอนพลศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยพาณิชย์.

วีระพงษ์ บางท่าไม้. (2545). *หนังสือเสริมความรู้สำหรับครูและนักเรียน เรื่อง วอลเลย์บอล*.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ศิริพัฒน์ กันทะวงศ์. (2551). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนโดยใช้ชิปปาโมเดลเพื่อปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมเกียรติ ศรีรุ่งเรือง. (2555). *การพัฒนาทักษะกระบวนการกลุ่มและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และ การป้องกันโรค กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิต วิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- อมรพงษ์ สุธรรมรักษ์. (2546). *วอลเลย์บอลขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- Clarke, H.H. (1967). *Application of Measurement to Health and Physical Education*. (4th ed.). New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Cunningham, Phyllis and Joan Garrison. (1968). "High Wall volley Test for Women's Volleyball" *Research Quarterly*. 39 (October 1968) : 480-490.
- Gilliam, Janice Hoots. (2002). "The Impact of Cooperative Learning and Course Learning Environment Factors on Learning Outcome and Overall Excellence in the Community College Classroom," *Dissertation Abstracts International*. 63(04) : 1243-A ; October.
- Harrison, Joyce., Preece, Lisa. (1999). Effect of Two instructional Models-skill Teaching and Mastery Learning-on Skill Development, Knowledge, Self-efficacy, and Game Play in Volleyball. *Dissertation Abstracts International*.
- Zubiaur, Marta, One, Antonio, Delgado, Juan. (1999). Learning Volleyball serve : A Preliminary Study of The Effects of Knowledge of Performance and of Results. *Dissertation Abstracts International*.